

πειλαί. Οὕτω ἦτο δυσμενὴς κατ' ἀρχὰς καὶ εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἀλλὰ κατόπιν θὰ ἀλλάξῃ γνώμην. Ποῖος εἶναι ὁ μόνος φόβος; μήπως ἐκ φόβου δὲν ἐγκαρτερήσωμεν ἢ διαιρεθῶμεν καὶ τὸ κίνημα δὲν λάβῃ ἰσχυράν ὄθησιν. Τὸ ἐναντίον φοβοῦνται αἱ Δυνάμεις· διὰ τοῦτο μᾶς περιποιοῦνται· διὰ τοῦτο ὁ Πρέσβυς τῆς Τουρκίας ἀκόμη δὲν ἔφυγε καὶ ἡ Τουρκία δὲν μᾶς ἐκήρυξε πόλεμον. Αὐτοὶ φοβοῦνται, μὴ ὁ Βασιλεὺς τεθῇ ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ κινήματος καὶ ἐξέλθῃ ἔξω. Τὸ μόνον σωτήριον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, τὸ ἔθνος καὶ τὸ μέλλον του εἶναι νὰ προχωρήσῃ· ν' ἀνάψῃ ἡ Ἐπανάστασις. Φωτιά, λοιπόν, φωτιά καὶ πανταχόθεν φωτιά — καὶ λέγουσα ταῦτα ἐνθουσιασμένη καὶ χειρονομοῦσα, μᾶς ἀπεχειρέτα καὶ ἔφευγεν

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Μεταξὺ ἱατροῦ καὶ πελάτου :

— Εἶνε λοιπὸν τόσον σοβαρὰ ἡ ἀσθενεία μου, γιαντρέ ;

— Πολὺ σοβαρά. Εἰς τοὺς ἐκατὸν γλυτόνει ἓνας.

Ὁ ἀσθενὴς ἀρχίζει νὰ τρέμῃ, καὶ ὁ ἱατρὸς ἐξακολουθεῖ :

— Ἀλλὰ μὴ φοβῆσθε· εἰσθε ὁ ἐκατοστὸς ποῦ περνάει ἀπ' τὰ χέρια μου, μὲ τὴν ἰδίαν ἀρρώστια. Οἱ 99 ἐπῆγαν καλλιὰ τους, ἐπομένως . . .

— . . . ! ! ! . . . ! ! ! . . .

* *
*

Ἐν Σύρῳ.

Εἰς ἀμαξήλατης μεταφέρει ξένους τινὰς εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὅταν ἔφθασεν εἰς σημεῖον ἔνθα ἡ ἀμαξία δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ πλέον :

— Κύριοι, τοῖς λέγει· ὁ δρόμος εἶνε ἔως ἐδῶ· ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα πηγαίνουν τὰ μουλάρια καὶ τὰ γαϊδούρια· λοιπὸν κατεβᾶτε καὶ σεῖς καὶ πηγαίνετε μὲ τὰ πόδια.